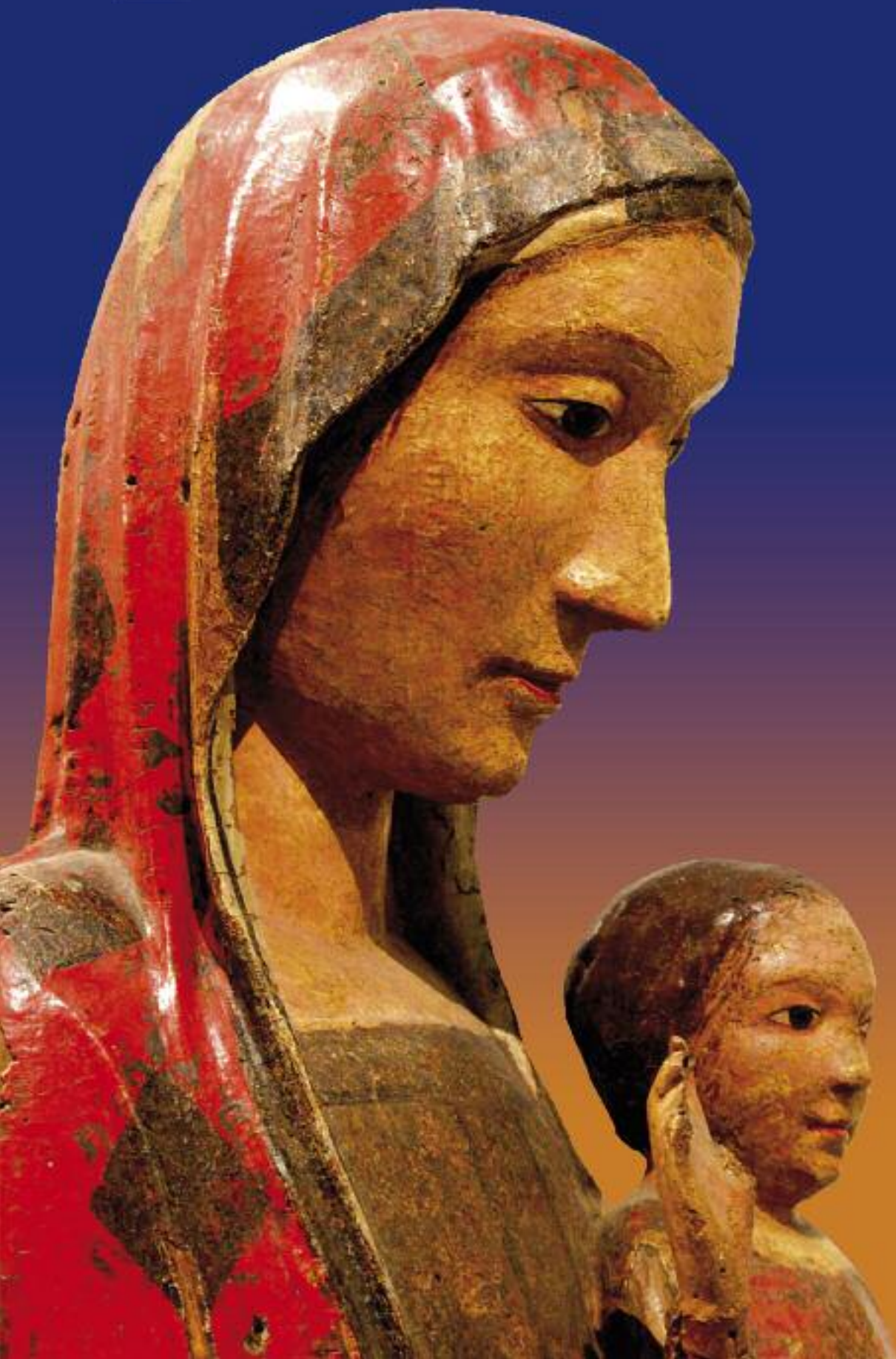

Ročník: 98 | číslo: 51 | 23. prosince 2018 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

EDITORIAL

JEN BOŽÍ LÁSKA, TA BDÍ...

Blíží se konec roku, v němž jsme si průběžně připomínali celou řadu více či méně významných událostí, a v tomto posledním magazínovém čísle bychom rádi ona kulatá osmičková výročí doplnili kratičkým příběhem jedné známé a nyní o Vánocích velice aktuální melodie.

Věděli jste, že přestože se Tichá noc stala jednou z nejslavnějších písní Vánoc, nesložil ji žádný slavný skladatel? Prý to bylo zcela naopak. Tradice říká, že vznikla čirou náhodou v malém rakouském městečku Oberndorf nedaleko Salcburku na Štědří den roku 1818 - je tomu tedy přesně 200 let. Místní farář si psal kázání pro vánoční mši, když přiběhl varhaník, učitel z nedaleké vesnice, a zoufal si: *Pane faráři, letošní mše se bude muset konat bez hudby. Varhanní měchy, které jsme už dávno měli nechat opravit, prokousaly myši a opravář hned tak nepřijde...*

Všem bylo nicméně jasné, že se štědrovečerní mše nemůže konat bez hudebního doprovodu a snažili se hledat náhradní řešení. Farář si vzpomněl na vánoční báseň, kterou už dříve napsal a měl ji doma a František Xaver Gruber, zmíněný příležitostný varhaník, navrhnul, že se k ní pokusí složit hudbu. Už v podvečer s ní běžel na faru, vybral tři chlapce a stejný počet dívek a hned začali zkoušet. Byla to píseň pro dva sólové hlasy, sbor a kytaru. Ještě ten den, 24. prosince 1818, zazněla v kostelíku svatého Mikuláše

v Oberndorfu. Farář zpíval tenor, učitel Gruber bas a děti sbor, k tomu hrál farář na kytaru. Lidé byli uneseni písní, která tak kouzelným způsobem vyjadřovala poklidnou atmosféru a náladu štědrovečerní noci.

Jak víme, z Oberndorfu se Tichá noc dostala dále do světa a byla přeložena do více než 300 jazyků. Takže nejen Stille Nacht, heilige Nacht, Douce nuit, Sainte nuit, Silent night, holy night, ale zpívají ji třeba i lidé v tropech. Kostel sv. Mikuláše, ve kterém melodie a text poprvé zazněly, zanikl v době, kdy se rozvodnila řeka Salzach a zaplavila s ním i mnoho dalších domů.

Na stejném místě byla později vystavěna kaple, která nese název podle prvních slov koledy Stille Nacht Kapelle. Sem se o vánočních svátcích sjíždějí lidé z okolí i ze všech možných koutů světa. Kaple je každoročně 24. prosince úplně nabitá. Je to prý vždycky nesmírně slavnostní zážitek, stejně jako v roce 1818. Na dveřích kaple je vyryto: Pokoj lidem na zemi, pokoj lidem dobré vůle.

To vám přeje i redakce vašeho časopisu.

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Nástěnný kalendář Domečku 2019

Náboženská obec naší církve České Budějovice-Čtyři Dvory již potřetí vydává nástěnný kalendář. Tentokrát jako jakési retro – je totiž připomínkou kalendáře vydaného před dvaceti lety diakonickým zařízením Domeček. Kalendář obsahuje krásné fotografie stromu – hrušně v průběhu různých ročních období od uměleckého fotografa Jana Voběrky a básně nevidomé evangelické básničky Evy Budzákové. Aktualizované je kalendárium a přidán je rozpis aktivit NO. Kalendář obsahuje i fotografie z domečkovských akcí staré více než dvacet let. Děti zde zachycené žijí dnes své dospělé životy a některé z nich stále potkáváme v prostorách Domečku či Nazaretu. Kalendář je možno objednat k zaslání poštou. Cena včetně poštovného za jeden výtisk je 90 korun. **(fil)**

*At' mír a pokoj, světlo i láska,
najdou místo pod vaší střechem.*

*At' naše země znovu hledá Toho,
který jediný je zdrojem svobody.*

*At' dokážeme vidět očima nejmenších a nejslabších,
at' se dokážeme sklonit jako Ježíš.*

Za to se modlíme a všem přejeme pozeňnané svátky.

*Bratři biskupové: Filip, Pavel, Jan, Juraj, Rudolf, Tomáš
a ze zahraničí se připojuje i bratr biskup David.*

NAD PÍSMEM

O vánočním (ob)darování

Kde se u nás (v našem středoevropském prostoru) vzala vánoční tradice, že Čechům, Maďarům a Rakušánům přináší dárky Ježíšek? Zatímco ve zbytku Evropy je většinou symbolem Vánoc přitlouklý komerční cizozemec Santa Klaus?

Nu, za naše specifické odlišení od zbytku Evropy mohou betlémy, stavěné generacemi českých betlemářů. V polovině 19. století byly u nás (v celém Rakousko-Uhersku) Vánoce bez Betlému nemyslitelné. Střed betlémů tvoří j e s l i č k y. V nich Boží dítě, Spasitel, všeho lidstva Vykupitel. Bez jesliček by to množství figurek, chvátající k loži chudého Božího Syna, nemělo smyslu. I letos vybalím z přitlmělého krabice betlém. Anděla na drátku přikloním k děřátku. Porovnám postavičky, babku kořenářku s bylinkami, truhláře se stoličkou, pekaře s vánočkou atd., jak běží k jesličkám oslavit a obdarovat Dítě. Dle špičkových etnografů (V. Frolec) to byly právě betlémy, které inspirovaly lidi k tomu, aby si o Vánocích dávali dárky. Obrozenečtí kněží ideu vzájemného obdarování zdůrazňovali Ježíšovým výrokem: „Požehnanější je dávat, než dostávat.“ Dnes se skutkům obdarování potřebných říká charita. Na betlémech byl tím potřebným k obdarování Ježíšek v jeslích. Ten, který se později, když už byl „v Kristových letech“, vyjádřil k obdarování takto: „Cokoliv dobrého jste učinili těm nejmenším z mých bratří, mně jste učinili.“

Nedílnou součástí Vánoc je dobročinnost. Je to zvláštní paradox! Ačkoliv jsme nejateističtější státem Evropy, k nejsilnějším tradicím našich Vánoc patří obdarování. Nejen v rodinách, ale i mimo ně.

Dobročinná stránka Vánoc je protiváhou jejich komerční stránky. Adventní koncerty v televizi zná každý. Mnozí prostřednictvím SMS darují peníze na potřebné. To je dobré. Ale znám lidi, kteří „tíše“ adoptují africké děti, platí jim školné, darují kolo, když to mají do školy daleko.

Tuhle mi řekl kamarád (není křesťan), když jsme se bavili o vánočních dárcích: „Člověče, před třemi lety nám dcera pořídila pod stromeček charitativní kozu pro africkou rodinu. Nadchlo mne to! Je to dárek s přesahem!“ Takové dárky s přesahem pasují k Vánocům nejlépe.

VIGILIE HODU BOŽÍHO VÁNOČNÍHO

*Hospodin mi řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.
(Žalm 2,7)*

První čtení: Izajáš 9,1.5-6 (2.6-7)

Tužby vánoční:

2. Za dar pokoje, který k nám přichází narozením Syna Božího, modleme se k Hospodinu.
3. Za spásu pro všechny, i ty, kteří v Betlémském dítěti svého zachránce nepoznávají, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

*Bože všemohoucí, dej, ať světlo vánočního evangelia se odráží v našich skutcích a zapaluje víru v našich srdcích!
Svým svatým Duchem nás osviť, ať přijímáme tvé vtělené Slovo, Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Druhé čtení: Titovi 2,11-14

Evangelium: Lukáš 2,1-14

Verše k obětování: Žalm 118,26a.27a

Verš k požehnání: Žalm 98,1

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, dej, ať slavnost narození tvého Syna nás osvobodí od hříchů našeho starého lidství! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 207, 215, 216, 219, 220, 227, 230, 210

Slova, že „požehnanější je dávat než dostávat“, vzal Bůh vážně. Daroval nám o Vánocích svého Syna. Tento Dar darů nám mají připomínat naše vánoční dárky. I ty sebelacinější! A naše radost z nich, ať přesahuje jejich cenu!

Rostislav Valušek

Rozjímání nad vánočním poselstvím

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.“

Ga 4,4-5

Vánoční poselství je obsaženo nejen ve spisech evangelistů – zejména Lukáše a Matouše, ale nachází se i v listě apoštola Pavla Galatským ve 4. kapitole.

Apoštol Pavel mluví o naplnění času, které předchází příchodu Ježíše Krista. „Když se naplnil čas...“ (Ga 4,4). Pro slovo „čas“ je zde užit řecký výraz „chronos“, od kterého pochází označení „kronika“. V kronice jsou líčeny události tak, jak po sobě v časové postupnosti následují.

Každý národ si píše své vlastní dějiny, svoji vlastní kroniku. Ale i dějiny lidstva jsou takovou velkou kronikou světa. Zachycují nejrůznější probíhající a odehrávající se události a týká se všech národů a lidstva jako celku. Dějiny lidstva mají svůj střed a své naplnění a tímto přelomovým bodem je právě příchod Ježíše Krista do světa. Jak dějiny židovského národa, tak i dějiny pohanických národů směřují k této události, kterou je Kristův příchod. V této události se dějiny všech národů propojují. Události Starého zákona či smlouvy ústí do jedinečné události příchodu Ježíše, kterým je završena stará smlouva a uzavřena smlouva nová. Ježíš přichází na scénu izraelských i světových dějin v předem přesně stanovený a Bohem určený čas.

Pavel hovoří o Ježíšovi jako o Synovi poslaném z věčnosti Bohem Otcem. „Bůh poslal svého Syna.“ Je zde vyslovena víra v Ježíše jako věčného Božího Syna. Je dosvědčena i na jiných místech v Pavlových listech (1 K 8,6; Fp 2,6nn; 2 K 8,9; Ko 1,15n). V Šestidílné Bibli kralické k tomu bratrští teologové při-

pojili poznámku: „Vyslal ho, ne jako menšího, ale sobě rovného. Prvé tedy Kristus byl, nežli na svět poslán býti ráčil“ (J 1,1; J 13,3).

Lidství Ježíše je vyjádřeno Pavlovou výpovědí „narozeného z ženy“. Marie – Ježíšova matka – je zde Pavlem označována jako „žena“. Marie jako matka Mesiáše a Krále je požehnaná „mezi že-

vyznačuje i smrtelností, křehkostí a pomíjivostí (Jb 14,1). Věčný Boží Syn na sebe vzal naši lidskou pomíjivost. Ve vánočním evangeliu podle Lukáše je vykreslen Ježíš ve svém skutečném a pravém lidství jako malé dítě zabalené matkou Marií do plenek a položené do jeslí (L 2,7.12.16).

Ježíš se narodil v židovské rodině Marii a Josefovi. „Podrobený zákonu“ znamená, že Ježíš náleží svým lidským původem od počátku k izraelskému lidu, který přijal Zákon shrnutý v Desateru. Zákon předaný Hospodinem Izraeli určuje život celého tohoto lidu i každého jednotlivce. Ježíš se podrobuje Zákonu. Ježíš naplnil Zákon i Proroky (Mt 5,17), ale současně jako Vykupitel a Spasitel přináší nám lidem Boží lásku a osvobozující milost (Tt 2,11), odpuštění a smíření (2 K 5,18).

Cílem a smyslem Synova poslání je vykoupení lidstva a přijetí druhých za své vlastní bratry a sestry. Tím se jeho Otec stává i naším Otcem a my jsme jím přijímáni za Boží děti – za syny a dcery. To se týká nejen Izraele, ale lidí ze všech národů. Ježíš se narodil a přišel na tento svět, „abychom byli přijati za syny“. Přijetí Bohem, naším společným Otcem, za syny a dcery je nesmírnou a mimořádnou výsadou, kterou nám Ježíš Kristus získává, zprostředkovává a umožňuje (J 1,12). Proto za námi přichází jako dítě narozené o Vánocích. Předpokladem a podmínkou je, abychom ho my poznávali zrakem víry a přijímali s poslušnou důvěrou.

**Tomáš Butta,
patriarcha**

Klanění tří králů. Namaloval akademický malíř Josef Hošna. Více o autorovi a jeho tvorbě na: www.pametrnaroda.cz/story/hosna-josef

nami“ podle Bible kralické či požehnaná „nade všechny ženy“ podle Českého ekumenického překladu Bible (L 1,42). Narození z ženy vyjadřuje Ježíšovo opravdové lidství. Toto lidství se

Dobře vím, co chci od Ježíška. Chci zpátky svoje dětství. Ale nikdo mi je nedá... Ví, že je to nesmysl, ale copak Vánoce mají smysl? Jde o dítě kdysi dávno v minulosti a o dítě v přítomnosti. Ve vás a ve mně. Je to čekání za dveřmi našich srdcí, že se stane něco zázračného.

Robert Fulghum

Narodili se v jejich srdci

Sedíme ve velké kuchyni a v rohu už stojí nazdobený vánoční stromek, i když Štědrý den bude až za týden. Pozvali mě na návštěvu manželé, kteří mají v péči několik dětí, a povídáme si o tom, jak se před lety stali jejich pěstouny. Občas k nám z chodby zazní zavýskání, když větší kluci a holky rozptylují mladší hrou na schovávanou. Matka rodiny mluví o tom, že dlouho pěstounství zvažovala, pochybovala o sobě, měla strach z toho, jestli s mužem budou dobrými náhradními rodiči. Probírali to opakovaně s manželem, radili se s odborníky, a pak se rozhodli. Od toho momentu uplynulo opravdu hodně času a dnes tu sedí, obklopeni dcerami a syny, kteří nejsou jejich biologickými dětmi, přesto jim dokázali dát rodičovskou lásku. „Nenarodili se nám fyzicky, ale narodili se v našem srdci“... vybavuji si větu, kterou jsem tehdy zaslechl u čaje.

Jiné místo, jiná doba. Na koberci si blondatý čtyřletý kluk prohlíží lepoprelo a hraje si s dřevěným vláčkem. Jeho pěstounský táta ho učí říkanky, povídá si s ním o tom, co dnes budou dělat, a dává mu svačinu. Tím pěstounem je můj dobrý kamarád, který řadu let žije s registrovaným partnerem. I od této chvíle uplynul nějaký čas a dnes mají oba partneři s pěstounstvím bohaté zku-

šenosti, protože v jejich domácnosti dávno není jeden, ale dva kluci, které přijali do péče, dvě děti s postižením. Potkávám všechny čtyři na vánočním trhu, posadíme se v restauraci, a zatímco si jeden táta povídá s mladším synem znakovou řečí, ten druhý se starším chlapcem také zapřádá rozhovor. Mluví spolu o všem možném, překládají mi znakování, a vnímám, jak se kluci v této rodině naučili přemýšlet o světě kolem sebe a rozhodovat se podle možností svého věku. Jsou tu dvě zdravě sebevědomé děti, spokojené, každou chvíli se zasmějí nějakému tátovu vtipu nebo „hlášce“.

Možná právě o Vánocích máme dobrou příležitost dětem, kterým chybí blízkost rodičů, jsou umístěny v dětských domovech nebo jiných zařízeních, věnovat aspoň krátkou modlitbu a přání, aby se pro ně našlo jiné místo v našem světě, aby se mohly narodit v lidských srdcích. Ať už to budou srdce pěstounů nebo adoptivních matek a otců, žen nebo mužů, v tradičních nebo netradičních rodinách... I v našich srdcích se může narodit dítě, to betlémské, a obdarovat nás láskou, která vítězí nad strachem, předsudky a vlastně nad všemi lidskými slabostmi.

(jz)

Vánoční dárek

Prostorný obývací pokoj s velkými okny v rozlehlém rodinném domě v Radotíně voní purpurou, domácí čokoládou a vanilkou. U stěny kraluje tmavohnědý lesklý sekretář se starožitnými sklenkami z rubinového skla, skleněnými figurkami, malovaným sklem a porcelánovým servisem s jemnými květy pomněnek. Je to ten babiččin, svatební. Velký stůl se židlemi stojí uprostřed, dvě mohutné lenošky zvou k posezení a gauč s vyšívaným přehozem. Nechybí stojací lampa a rádio, televize ještě tehdy nebyla. Zvoní budík a už sem všichni nedočkavě vcházíme. Atmosféra je plná radosti z dárků, stromeček září jako ztělesněný zázrak. Mám radost z knížek a vzápětí rozbaluji mrkáci pannu. Žasnu, má totiž blankytně modré oči jako babička Marie. A tvrdé černé vlasy, jako drátěnku. Hladím je, panna zavírá a otvírá pomněnkové oči. Má dlouhé černé řasy. Jsem okouzlena. Dvouletý bráška Mirek míří ke stromečku. „Pozor na voskové svíčky a prskavky!“ mihne se obava v očích babičky, maminky i tet. Chovám panenku, kupodivu má šaty se stejným pomněnkovým vzorem jako moje babička i já. Dodnes schovávám fotografii babičky, sedící v křesle fotoateliéru. Spokojeně stojím před ní a usmívám se. Líbí se mi, že máme šaty ze stejné látky. Je to přece znamení, že patříme k sobě. A dnes už vím, co bylo na mrkáci panně nádherného: černé vlasy z hlavy mé babičky. Ta v jednadvaceti, jako vdaná, odložila copy a nechala si učesat „mikádo“. Nastala přece již moderní dvacátá léta. Rozhlížím se po po-

koji a okno je otevřené. Je mi šest, ale jako předčasně narozená do školy půjdu až za rok. Takže zatím od nikoho neslyším tvrzení, že Ježíšek není. „Byl tu Ježíšek a odletěl oknem. Proč na mne nepočkal?“ ptám se nespokojeně a vykláním se z okna do tmy. Já bych ho přece chtěla vidět, mluvit s ním. Poděkovat mu. „Ježíšek ví, že máš radost a že mu děkuješ, o tom nepochybuješ, on ví všechno,“ praví konejšivě děda a zapaluje s obdivuhodnou šikovností další prskavky. On umí všechno. A hlavně vyprávět a hrát si.

Jsem spokojená. Prohlížím si panenku a těším se, že jí budu vyprávět pohádky. Tak jako je dědeček vypráví denně mně. Budu je spolu s dalšími příběhy líčit nejen mrkačce, ale šedému medvědovi, kterého mi uháčovala babička. A za několik let i sourozencům, Mirkovi a Evě, kteří v neděli ráno opustí svůj dětský pokoj v přízemí a přijdou se do podkroví uvelebit v mé posteli. Budeme si povídat, hrát si na příběhy, spoluprožívat dětský svět. Ponoříme se do vůně domova. Tehdy se to všechno zdálo samozřejmé. Ale stejně jsme kolem sebe, obdařeni citlivou obrazností, vnímali zázračno na všechny způsoby. Je to zvláštní, že citově silné události z dětství v duši zůstávají navždy.

Na mé neodbytné dotazy, jak je to s tím Ježíškem, odpověděla babička z otcovy strany. V Mokropsích, kde bydlela, mě s sebou vzala do nedalekého kostelíka. Dodnes ta vzpomínka nevybledla...

Olga Nytrová

Farářské Vánoce

Nechce se mi věřit, že to už budou moje dvaadvacáté Vánoce ve farské službě. Kolikrát jsem si v minulosti tajně přál prožít alespoň jednou tyto poetické svátky jako řadový občan - člověk „z venku“ a nikoliv jako „profesionál“, který má slavení Vánoc v náplni své práce a „je za to přece placený!“ Nikdy mi toto „kacířské“ přání nebylo splněno a s odstupem času jsem tomu rád. Dokonce v posledních asi deseti letech konám půlnoční ve dvou náboženských obcích.

Je paradoxem, že zejména o Vánocích je farská rodina až na druhém místě. Bezprostřední vánoční příprava pro mě začíná už 23. prosince v podvečer, kdy se v kostele tradičně koná generálka na půlnoční. Muzikanti a zpěváci opráší noty průzračné Vánoční mše Jana Jakuba Ryby: „Hej, mistře!“ Kostel, už slavnostně vyzdobený, bývá plný a s rodiči nebo prarodiči

přicházejí – vzhledem k příhodnému času – i děti a já si „Rybovku“ mohu vychutnat v klidu, protože na Štědrý den už sloužím v jiných obcích. Po generálce zveme vždycky účinkující na faru na čaj a vánočku. Dlouho do noci zní farou veselý hovor zajímavých lidí, kteří se mnohdy neviděli celý rok. Stojí za zmínku, že někteří účinkující pocházejí již ze třetí generace těch, kdo před čtyřiceti léty se mnou začínali. Rád bych setrval v milém společenství, ale další povinnosti volají.

V soukromém programu je nyní na řadě můj koníček – bramborový salát. Snad díky v uších dozívajícím andělským zpěvům se mi vždycky podaří zvolit vhodné ingredience tak, aby – v tom hmotném slova smyslu – pomohl dokreslit atmosféru tiché Svaté noci a nebyl k pohoršení. Salát je uložen k odpočinku v lednici a přichází, co je pro mne osobně na Vánocích to nejtěžší – dokončení definitivní podoby půlnočního kázání.

Čtyřicet kázání na podobné téma! Duch svatý potřebně inspirativní „nakopnutí“ učiní a já si mohu konečně jít lehnout.

Běh času Štědrého dne na faře probíhá na dvou frontách. V kostele a doma. Člověk neví, kam dřív skočit. Tohle je potřeba. A ještě toto... Do toho bez přestání zvoní telefon, kdy se laická veřejnost každoročně dotazuje na hodinu začátku půlnoční. V Jablonci nad Nisou začínáme poněkud nestandardně ve 22,30 hodin. To z toho důvodu, že je nedostatek muzikantů a zpěváků – a tak musí pracovat na dvě směny. Od půlnoci u bratří katolíků a potřebuji k tomu dostatek času na přesun.

Na Štědrý den se děje někdy řada zajímavých věcí. Klidně někdo důrazně zazvoní v pravé poledne s tím, že zrovna teď, a nikdy jindy, musí zaplatit za urnu v kolumbáriu. Stalo se také, že vyhořel motor od varhan, ale zlaté české ručičky našich

přátel si dovedly poradit. Jednou nám někdo ukradl 6 žárovček z osvětlení vánočního stromku... A do toho všeho se ještě snažíme smažit řízky. Konečně je všechno připraveno v kostele i doma. K večeři s rodinou zasedáme pokud možno brzo, abychom si stačili i rozbalit dárky. Do toho zase zvoní telefony. Pak se začínají trousit muzikanti a zpěváci. Občas něco potřebují – notový stojan, prasklá žárovka....

Do roku 1999 jsem sloužil v Jablonci nad Nisou, než mě vystřídala manželka Mirka. Ale vychutnat si půlnoční z té „druhé strany“ mně stejně nebylo dopřáno. Nedaleko Tanvaldu, krčící se pod černostudničným hřebenem, se rozprostírá část obce Velké Hamry – Hamrska. Dominantou je kaple sv. Anny, kterou před zbořením, v době hluboké totality, zachránila parta místních obětavců. I tam touží po půlnoční bohoslužbě. Krásné místo: kaple jako vystřižená z Ladových obrázků a když se zima vydaří, doslova pohádka.

Je tam ovšem jeden problém. Nedaleko kaple se nachází sokolovna a v ní – jak to na vesnici bývá – hospoda. Na Štědrý den zavírá o půlnoci. A většina hostů plynule přejde do kaple. Pro narozeného Ježíše neměli místo v hospodě – pro některé občany Hamrsek hospoda zavřela a oni našli místo v kostele. Má to všem jeden háček: přinášeli s sebou, resp. ve svém dechu, i kus té hospody. A to je vždycky ve vzduchu cítit. Když se prodírám již plně obsazenou kaplí ke stolu Páně, alkoholické výpary nelze minout. A některé reakce lehce opivněných mládežáků nešlo také nevidět. Byly doby, kdy jsem se nad takovým chováním pohoršoval. Říkal jsem si v duchu, jak k tomu přijdu, jedu sem v noci, ve sněhu a ještě inhalovat jejich výpary? Ale časem jsem si zvykl. A také jsem si uvědomil, že právě pro takové lidi, kteří nemají kam jít a mnohdy jim zbývá už jenom hospoda – že právě pro takové se Pán Ježíš také narodil.

Posledních pět let jsem dostal na starost ještě náboženskou obec v Jenišovicích. Tam mají krásný Sbor krále Jiřího z Poděbrad. Jednou mi moje dcera, věrná doprovázka na varhany, řekla: „Takový pěkný kostel, tady bys měl sloužit půlnoční.“ A tak jsem se nechal přemluvit. Začínáme ve 22 hodin, abych to stihnul na půlnoc na Hamrska. Před rokem jsem měl nepojízdné auto a protože jsem nechtěl obtěžovat někoho z ochotných farníků, objednal jsem si taxi. A byl to rozhodně zážitek. Pro mě i pro řidiče. Já jsem si užíval, že nemusím řídit, a řidič, že má stálého zákazníka na delší čas. Vyjeli jsme krátce po deváté večerní hodině z Jablonce a směřovali do Jenišovic. Po bohoslužbě mě čekalo příjemně vytopené auto. Na půlnoc jsme zastavili před kaplí na Hamrskách a v půl druhé jsem již doma odemýkal dveře fary. Po cestě jsme s řidičem hovořili o různých věcech mezi nebem a zemí a myslím si, že to byl oboustranně zajímavý pastorační rozhovor. Z úst taxikáře jsem při loučení uslyšel zřejmě pochvalu: „S vámi bych někdy šel klidně i na pivo.“ Také zaplacená cena za vánoční spanilou jízdu byla víc než sympatická.

Až teď teprve začínají moje „soukromé“ Vánoce. Sednu si ke stromečku. „Probudím“ řízek a bramborový salát, rozbalím si dárek, který jsem večer už nestihl rozbalit, a děkuji Hospodinu, že i pro mě se narodil ten, který „přichází z výsosti, aby uvedl naše kroky na cestu pokoje“.

Benjamin Mlýnek

Střípky z Taizé

4. Pouti důvěry na zemi

Bratr Roger, zakladatel komunity v Taizé, se vždy velmi zajímal o to, jak by mohl pomoci těm, kteří to potřebují. A v centru jeho zájmu byli vždy především mladí lidé. Trápilo ho, že po druhé světové válce se Evropa rozdělila tzv. „železnou oponou“ na demokracii a totalitní blok, kde vládl komunistický režim a kde lidé nebyli svobodní. Mimo jiné nemohli ani svobodně vyznávat

svou víru. Bratr Roger s dalšími bratry po celou tuto dobu odvážně a obětavě navštěvoval věřící křesťany v těchto zemích – Sovětském svazu, Polsku, Československu i jinde, aby jim dodával odvahy.

Od konce sedmdesátých let začal organizovat každoroční setkání mladých křesťanů ve věku od 18 do 30 let v jednom z velkých evropských měst. Nazval je Poutí důvěry na zemi. Setkání se konají vždy na přelomu kalendářního roku. Tuto

událost hostilo i naše

hlavní město, a to dokonce už dvakrát – krátce po Sametové revoluci v roce 1990 a potom znovu v roce 2014. Letos se Poutí důvěry připravuje ve španělském Madridu ve dnech 28. prosince – 1. ledna.

Jak taková Poutí důvěry vypadá? Jako vždy u akcí spojených s Taizé, největší díl práce spočívá na dobrovolnicích, kteří do města přijíždějí již o několik dní dříve a pomáhají se vším, co je potřeba. Akci ale samozřejmě několik bratrů pečlivě připravuje už celý rok dopředu. Evropská setkání mají jako jeden z hlavních cílů propojovat návštěvníky, kterých je vždy několik tisíc, s místními církvemi. Účastníci proto byli v rodinách, dopoledne se účastní bohoslužeb a setkání v místních kostelích, sborech a modlitebnách

a odpoledne jsou pro ně připraveny různé přednášky a diskuse, většinou se sociálními tématy. Večer se všichni sejdou v nějakém velkém prostoru, většinou v nějaké hale na výstavišti, kde je pro ně připravena společná večeře a následuje večerní modlitba se zpěvy. V noci 31. prosince se koná noční modlitba za mír, následovaná „festivalem národů“.

Tak co, vyrazíte letos na Poutí důvěry?

JK

C E S T A

Jmelí

Možná i u vás doma každé Vánoce visí svazček jmelí a třeba i vy dodržíte zvyk, že když se pod ním s někým potkáte, musíte se políbit.

Možná i vy si z filmů o Astérixovi a Obelixovi vybavujete druida, který ze stromů uřezával jmelí svým zlatým srpem, protože má léčivé a magické účinky. Kvůli tomu srpu se údajně větvičky jmelí obarvují zlatou barvou.

Možná ale neznáte velmi starou a krásnou legendu, která se k této rostlině váže. Jmelí prý dříve bylo mohutným a košatým stromem s pevným dřevem, a proto se tesař Josef rozhodl vyrobit kolíbku pro malého Ježíška právě z něj. Po třiceti letech však Římané ten samý strom pokáceli a vytesali z něj kříž, na němž byl Pán Ježíš ukřižován. Strom se s tím nedokázal vyrovnat a hanbou se zmenšil do malého keříku, který je nucen žít na úkor jiných, velkých stromů.

Jmelí je totiž parazitem – živiny čerpá z jehličnatých i listnatých stromů, především z akátů, lip, topolů, javorů, borovic či jedlí. Občas můžete narazit na stromy, které jsou celé obalené „koulemi“ jmelí.

Nezapomeňte si je prohlédnout pořádně zblízka, protože podle oné legendy platí, že kdokoli pod jmelím projde, nešťastné jmelí ho zahrne dobrem. Zajímavé také je, že přestože po celém světě existuje víc než sto druhů této rostliny, u nás najdeme jen jeden jedinec – jmelí bílé – nazvané určitě podle svých plodů, které vypadají jako perly.

JK

Vánoční

*Na stromčku plno sviček,
zvědavost z pod dětských víček.
Zpívejme si ze všech sil,
Ježíšek se narodil.*

*Jezulátko klidně spi,
vánoční píseň v uších zni.
Na bohoslužbě půlnoční
uctíme čas vánoční.
Jitka Vestřálová (Landová)*

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za Vánoce a za velikou radost, která je s nimi spojena. Prosíme, aby tato radost vydržela nám i všem lidem co nejdéle.
Amen.

Z mého venkovského dětství

Leti, závěšná část

Po sklizni obilí chodily na strniště paběrkovat většínou děti. Ty pak hlídaly husy, aby se nezaběhly, když tam byly vpuštěny vyzobat zrní. Po sklizni patřila pole nám dětem. Byl to čas ohničků. V brázdách se vyhrabaly zbylé brambory. Upečené měly s opálenou černou slupkou výbornou chuť. Za sněhu se silnice nesolily, aut bylo

poskrovnu a koňské povozy byly opatřeny brzdami. V provozu byly také sáně, kůň měl na postroji vesele cinkající rolničky. Na rybníku ledáři vysekávali obdélníky ledu, určené pro sklepy hospod, aby se sudy piva udržovaly v patřičném chladu. Ve světnicích se na oknech za mrazu tvořily krásné obrázce, větvičky, listy kapradě a rozmanité květy, jakoby rukou

Nakreslila: Lucie Krajčířková

malíře. Venku bylo vidět přezimující ptáky, zejména sýkorky, holuby, vrabce a černé havrany, kteří se k nám slétli ze severních zemí.

Stavěli jsme sněhuláky, sáňkovali a koulovali se. Ušlapávali jsme sníh do ledova na klouzačky. Myslíme si, že tato naše nenáročná potěšení byla větší, nežli mají dnešní děti s bruslemi a lyžemi. Dávají mi za pravdu i Ladovy hojné obrázky zimních radovánek.

Děti po celý rok při práci vesničanů, na které se podílely, prožívaly dětství doma i v přírodě. Myslím, že bylo zajímavější, než mají dnešní děti, které často tráví volný čas neplodně mezi čtyřmi stěnami při sledování televizních pořadů.

Miroslav Matouš

Soutěž o tři knihy

Dalším z vánočních symbolů je zvoněček. Jistě i vy o štědrém večeru nedočkavě nasloucháte, kdy uslyšíte jeho pozvání k vánočnímu stromečku. Určitě pro vás nebude těžké najít pět rozdílnů mezi těmito dvěma obrázky.

Nezapomente nám své řešení a adresu poslat do redakce

nebo na e-mail jana.krajcirikova@ccsh.cz,

jíme moc smutní, když nemáme komu poslat knížku!

Jména výherců otiškujeme v únorové Cestě.

*Přejeme vám všem krásné
a požehnané Vánoce!*

Blahopřejeme výhercům soutěže z říjnového čísla

(tajenka: Republika)

Matouš Jindra z Příbrami

Maruška Mašíňová a Mirek Steklý z Kolna

Král David 15. David králem

Po Saulově smrti se stal David konečně králem, ačkoliv jej Samuel pomazal již dávno. Ani teď však jeho nástup na trůn nebyl snadný.

O Saulově smrti se dozvěděl od jednoho muže ze Saulova tábora, který celý udýchaný přiběhl do Siklagu a vyprávěl Davidovi o hrozném porážce Saulova vojska. Domníval se zřejmě, že získá Davidovu přízeň tím, že si vymyslel, že Saula zabil sám vlastní rukou. To se ovšem velice spletl – David se rozzlobil, že vztáhl ruku na krále, a nechal jej potrestat smrtí. Kvůli Saulovi i jeho synu Jónatanovi pak dlouho a upřímně truchlil.

Ptal se Hospodina, co má dělat dál – zda se má vrátit do své země? Hospodin mu řekl, že má odejít do judského města Chebrón. David poslechl a tam jej judští muži pomazali na krále. V izraelské části království však povolal Abnér, velitel Saulova vojska, králem Saulova syna Íš-bóseta.

Boje mezi Saulovými a Davidovými muži pokračovaly dál. Abnér se svými muži vytáhl proti Davidovu vojsku, které vedl Jóab. Abnérovo vojsko bylo

poraženo, ale v boji zabil, ač nerad, Jóabova bratra Asáela. Později se mu Jóab pomstil tím, že jej lstí vylákal do ústraní, kde jej zavraždil. David se proto rmoutil, protože uznával Abnéra jako čestného muže a dobrého bojovníka.

Další vražda na sebe nenechala dlouho čekat. Dva služebníci Íš-bóseta, zřejmě opět s cílem zavděčit se Davidovi, svého pána zradili a zavraždili na lůžku. David je však místo odměny odsoudil.

Ač si to David takto nepřál, měly nicméně tyto krvavé události za následek konečné sjednocení země – David dobyl hlavní město Jeruzalém a stal se králem celé země.

Z Davidova rodu pak pochází i Král králů – Ježíš.

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Zázraky u Bibli

12. Bůh se stal člověkem

Když jsme před rokem tento seriál textů o biblických zázracích začali, připomněli jsme si příběhy, kdy se zázračně narodilo dítě i tam, kde to nikdo již nečekal. Zmínili jsme samozřejmě i narození Ježíše. Přesto však se k této události chci ještě jednou, na závěr tohoto stručného a rozhodně ne úplného výčtu Božích zázraků, vrátit. A to nejen z toho důvodu, že jsou Vánoce, i když právě během vánočních svátků si tuto událost s pohnutím připomínáme.

Vždyť jaký větší zázrak by se mohl stát než to, že se Bůh sám stal člověkem? Neptá se ale jako bohatý a mocný král, jak je to mnozí očekávali, ale jako malé bezbranné a chudé dítě chudých rodičů. Nenarodil se do zlaté kolébky, ale do jeslíček v prostém chlévě. A jeho příchod nebyl oznámen nejprve „těm nahoře“, ale obyčejným pastýřům a prostým lidem.

Naše lidské představy se tak často liší od těch Božích!

Je to tak těžko pochopitelné, že ani moudrým a vzdělaným lidem nezbyvá než nad tím tiše žasnout. Nemusíme všemu úplně rozumět, ale tato událost se dotýká srdce snad každého člověka. Je to totiž důkaz toho, že nás má Pán Bůh

opravdu rád, že mu na nás záleží. A to je ten největší dar, který můžeme dostat, je to velké štěstí, veliký důvod k radosti. To je ten pravý důvod, proč mají lidé tak rádi Vánoce, proč si navzájem dávají dárky, proč se k sobě chovají hezky... Všechno ostatní je jen pomíjivé pozlátko, které nikdy moc dlouho nefunguje. To právě kouzlo je v betlémských jeslích. A je to skutečné kouzlo, to nejmocnější ze všech – vždyť jak jinak by bylo možné, že ani přes usilovnou snahu vši té komerce kolem nás ještě nevyprchalo?

Tak i vám přeji co nejvíc radosti a srdce otevřená pro všechny Boží zázraky – ty předešlé i ty příští!

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Zelená vánoční hvězda

Byla jednou jedna vánoční hvězda.

Myslím tím tu zelenou rostlinu s krásně červenými listy kolem květu, kterou si lidé kupují před Vánoci v květináči. Někdo si bez ní už neumi svátky ani představit. Spojení zelené a červené barvy k Vánocům bezesporu patří.

A v tom byla právě potř. Ta naše vánoční hvězda byla jenom zelená. Její horní listy ne a ne zčervenat. Pani zahradnice, která v životě vypěstovala už tisíce květin a stovky vánočních hvězd, věděla velmi dobře, co hvězda potřebuje. Aby před Vánoci pěkně zčervenala, musí mít dlouhou noc a krátký den. Proto všechny vánoční hvězdy každé odpoledne pěkně přikryla a ráno po příchodu do svého zahradičtvi zase odkryla. Na všechny to dokonale zabíralo, jen na tu jednu ne. Byla pořádkem zelená jako tráva.

Pani zahradnice jí zkoušela tmu ještě víc prodloužit, až ji jednou nechala potmě celý den. Ale hvězda nic, nejen že byla stále zelená, ale dokonce začínala mírně žloutnout. Takže tudy cesta asi nepovede.

„Co s tebou, holka? Vždyť zelenou tě nikdo nebude chtít“, zoufale přemýšlela zahradnice. Hvězda se však zdála být k jejímu zoufalství zcela netečná.

Doma to zahradnice vyprávěla svým dětem. „Mami, co když jenom potřebuje vědět, že se blíží Vánoce?“ napadlo její dceru Haničku. „Třeba kdybys jí zazpívala koledy...“

„Haničko, nedělej si ze mě legraci!“

odbyla ji už mírně předvánočně vy-stresovaná maminka. „Na to já tak mám akorát čas, abych zpívala kytkám. Jsem snad pyšná princezna?“

„Tak já jí zazpívám sama“, nabídla se Hanička a svůj slib také splnila –

odpoledne po cestě ze školy zamířila do zahradičtvi a trpělivě vánoční hvězdu

s máslem. Ani tato péče však hvězdu nepřiměla být jen k malému uzardění. Matka s dcerou už pomalu nemyslely na nic jiného než na to, jak docílit

správného zabarvení této rostliny.

Maminka si zakládala na svém zahradičtím umění, na létech zkušeností, na své schopnosti přivést k životu dokonce i téměř mrtvé rostliny. To přece není možné, aby teď neuspěla? Ani Hanička, která byla zřejmě po mamince, se nechťela vzdát. Hvězdu už dávno přenesly k sobě domů, aby kvůli ní Hanička nemusela chodit do zahradičtvi a měla ji stále na očích.

Do Vánoc už chyběl pouhý týden. Skoro všechny vypěstované vánoční hvězdy už našly své kupce, jen ta zelená se pořád zelenala. Maminka i Hanička už byly s nápady v koncích. Poslední naději viděla Hanička v tom, že hvězda třeba zčervená až na štědrý den, jako výraz radosti nad narozením Ježíše. Byl by to krásný vánoční dárek, byl by to i krásný konec našeho příběhu.

Ale nestalo se to. Štědrý den i štědrý večer uplynul a zelená hvězda stála pořád stejně zelená na stolu v pokoji. Hanička byla smutná, maminka byla mírně rozladěná. Jirka, Hančin bratr, to už nevydržel: „Tak ji prostě nechte zelenou, vždyť přece nemusí každý zapadat do našich představ, do škatulek, které jsme si vytvořili! Ona se rozhodla, že nebude stejná jako ostatní – chce být zelená a jako zelená je spokojená. Nám nezbyvá, než ji přijmout takovou, jaká je.“

Hanička se trochu mračila, maminka ovšem zůstala stát s otevřenou pusou, jak její syn najednou promluvil dospěle. Došlo jí, že má pravdu.

Jana Krajiřířková
Nakreslila: Lucie Kojčiřiková

oblažovala zpěvem všech koled, na které si vzpomněla. Zkoušela to tak několik dnů, ale ani to hvězdu neobměkčilo. Byla snad ještě zelenější než předtím.

Hanička se však nechťela vzdát.

Rozhodla se zkusit to tentokrát s četbou – předčítala hvězdě z knihy vánočních příběhů. Maminka jí mezitím přinohovala a mírně zalévala. Tedy hvězdu, ne Haničku, té přinesla čaj a rohlík

Válečné Vánoce

V zákopech nejsou žádní ateisté.

O téhle pravdě jsem se přesvědčil, když jsem jednou o válečných Vánocích ležel v zákopech na italské frontě...

Byl jsem sám na svém úseku, ... spojený telegrafními dráty s kolegy. Občas jsem si s některým z nich sdělil pár slov... divil jsem se, jak se i ti, kteří se dříve projevovali jako ateističtí volnomyšlenkáři, náhle měnili, vraceli se ve vzpomínkách do svého věřícího dětství a několikrát ke mně přiletěla éterem od jiných vojenských oddílů štědrovečerní přání, slova plná zbožnosti. Válečné Vánoce –

Jako by tato dvě slova „válečné“ a „Vánoce“ stála proti sobě –

Takhle vyprávěl můj dědeček nejneobyčejnější z příběhů, jaké zažil, když jako mladíček musel rukovat, aby bojoval za mocnářství, ... kterého, jak říkal, „měl plné zuby“ ... A já bych rád tenhle příběh uchoval. Jsem možná už poslední, kdo si ho pamatuje.

Příběhy umírají - Umírají jako lidé.

Ale lidé mají možnost některé příběhy kritizovat opět k životu, dávat jim hlas... a nechávat je, aby oslovovaly ty, kdo ještě neztratili umění „být osloven“. Ale už budu mlčet. Ať vypráví dědeček, ať vypráví z onoho světa hlasem vzpomínky...

Zasněžené pláně vypadaly idylicky, krev z minulých bojů se vsákla... jenom slzy pozůstalých se ještě třeptily v dálkách... dlouho se budou třeptit...

Není každá válka bojem proti evangeliu? Měl jsem tehdy na starost kousek svahu, ... tam, kde končil můj úsek, seděl zase jiný voják, a kde končil jeho úsek, seděl další se svým kulometem... takhle jsme byli rozsazení na úbočí. Podivní koledníci...

Můj úsek byl zvlášť důležitý, stezka ve skalní soutěsce. Nečekal se žádný útok. Tehdejší válčení za první války bylo nemírně kruté, ... přesto se jisté starodávné obyčejy zachovávaly. A k nim patřilo nebudit „Ježiška“. Tak se tomu na naší straně fronty říkávalo. Když říkám „na naší straně fronty“, nemyslím tím jenom jednu stranu bojiště. „Naše strana bojiště“ je zde míněna jako ta strana, na které stály dvě nepřátelské armády. Protože já jsem cítil, že obě strany bojiště jsou „naše“, ... obě jsou plné nešťastných mladíčků...

Přestalo sněžit. Z vysokých sněžných oblaků klesaly jenom vločky ticha.

Četl jsem ve světle maličké lampy dopisy z domova. Znovu a znovu... Maminka mi psávala dojemné dlouhé dopisy a já jsem si při jejich četbě připadal, jako bych seděl u ní v naší venkovské kuchyni a jako bych se nedíval na písmenka, ... jako bych jí naslouchal. Také mi psali strýcové a kamarádi... a profesor ze školy... měl jsem ty dopisy seřazené a čítal jsem v nich denně, jinou četbu jsem v těch zákopech stejně neměl. A v tom –

Útok. Vylétly světlice. Vzlétly dělostřelecké granáty. Z druhé strany, „nepřátelské“ strany, vyběhli vojáci.

Copak o to, vymyšlené to měli dobře. Nepředpokládali jsme, že by se o vánoční noci přestalo zachovávat nepsané přiměřetí, a právě tento úsek fronty mohl být průlomový, kdyby se nepřítelům podařilo na tomhle svahu vyřadit naši obranu, mohli touto štěrbinou, jako prasklinou ve vodní hrázi, protékat jejich jednotky do našeho týlu a obejít nás zezadu. Dostat nás tím do neproniknutelného sevření a napadnout nás pak zepředu i zezadu. ZNIČIT.

Strategicky to bylo vymyšlené skvěle. Při společenských hrách prohrává ten, kdo poruší pravidla. Za války se však falešní hráči mohou dostat k medailím, k vítězství... A zaútočit na Štědrý den – není to falešná hra? Díval jsem se na vojáky, běží s puškami, na nich mají nasazené bajonety... pádí proti mému úseku fronty – A já sedím za kulometem... Stačí – stačí, abych začal střílet. Měl jsem dobré postavení. A z mého místa jsem ... v poměrně jasné štědrovečerní noci ... mohl střílet na jisto, ... jako bych byl u nás doma na pouťové střelnici... Chvilka – a všichni, kdo se v této chvíli drápou proti mně na svah, budou – mrtví. Představil jsem si, že budou MRTVÍ. Ne jenom mrtví v uvozovkách... Tedy: nepředstavil jsem si jenom obvyklou úřední zprávu, ve které nějaký pozívavající novinář napíše: „Došlo k tolika a tolika ztrátám na životech“. Už jen formulace, jakou jsem čítával ve válečných novinách, se mi jevila odporná... Jako by to nepsal člověk, jako by tyto hlásky čtál... d'áblův dráp... Seděl jsem za kulometem a uvědomoval si – TOHLE JSOU MOŽNÁ POSLEDNÍ MINUTY MÉHO ŽIVOTA. V novinách se objeví zpráva – „Při útoku na předemnuté pozice našeho zákopového opevnění padl ten a ten...“ JÁ. Každý, kdo za nějaké války padne, je přece nějaký JÁ.

Možná ani nenapiší jméno... mé jméno.

Někdy se píše jenom počet padlých, mrtvých jako by se proměňovali... do číslic...

Představil jsem si, že každý z těch, co na mě běží, ... aby mě zabili, zastřelili, probodli bajonetem... má jistě někoho, kdo ho má rád – Někoho, kdo dostane zprávu o jeho smrti..., otevře dopis, ... rozpláče se... Uvědomí si, že ten, kdo padl, jej miloval... a ti dva se už nikdy na tomto světě neshledají. Samozřejmě, ... nemutýroval jsem „přímo takhle“... to ne..., na to nebyl čas v moři záblesků... v pablescích ze světlic, ... z dělostřeleckých salv, provázejících útok... vnímal jsem myšlenky pouze v podobě rozplývavých pocitů... V té kvílivé střelbě, začala kolem mě hvízdát nad zákopem... Nemyslel jsem si to –

Ale cítil. Tak jasně, jako jsem cítil, že jestli nějaká z těch kulek, co buzučí kolem mě, se do mě trefí... bude jednou stát listonoš s mým úmrtním oznámením před naším domkem... Listonoš, pan Bodlák..., rozpačitý jako vždy, když přináší... smrt...

„Už jdu,“ zavolá má babička, výminkářka... a bude se štrachat ze vrátek.

A pak – pak bude číst těch pár řádků, že já... Že já jsem – vlastně, že já NEJSEM. Zkrátka ... Díval jsem se upřeně na roj střelců běžících proti mně a nestřílel jsem. ANI JEDNOU JSEM NEVYSTŘĚLIL.

Ne, nebyl jsem pacifista, kdepak. Tohle byl sice můj první „válečný křest“, do té doby jsem ještě nikdy na nikoho nevystřelil, nikoho nezabil. A možná, kdyby nebyla právě štědrovečerní noc, stiskl bych spoušť kulometu... jako ji stisklo v jiných zemích v těch dnech tolik lidí... a za chvíli by z těch vojáků, co se na mě řinuli po zasněženém nočním svahu, z těch, co přicházeli, aby mě zabili, by pro mě nebyl nebezpečný už ani jeden. Všichni by leželi... nehybně, nebo by se svíjeli... na zamrzlé italské hlíně. A já... bych byl živý. Ale střílet na někoho ... o Vánocích? Seděl jsem u kulometu a nestřílel.

Zabijí mě. Co se dá dělat... Nikoho nezabiju. NEMOHU. Zabít mě mohou. Ale přinutit mě, abych já někoho zabil – NEMOHU. Pamatuji se, že jsem se ještě podíval na hodinky, ... velké bachraté hodinky..., dostal jsem je od dědečka, když jsem rukoval. „Ať ti hochu, měří jen dobrý čas,“ zašeptal dědeček, když mi je na nádraží předával. Mžikl jsem na hodinky... Byla přesně doba, kdy u nás doma, kdesi v dálce, pod těmi samými hvězdami, pod kterými se na mě řítí s bajonety cizí vojáci, byla přesně ta doba, kdy pod těmi samými hvězdami v dálce sedí mí blízcí... v našem venkovském kostele a zpívají... jsou právě na

půlnoční. ZPÍVÁJÍ. Kolik jich asi myslí na mě. Kněz pozvedne monstranci – SEDĚL JSEM U KULOMETU A NESTRÍLEL. Cítil jsem takovou – Ani ne „blížnost Boží“ ... to by bylo v tu chvíli slabé, hodně slabé slovo ... Cítil jsem takovou ... jednotu ... jednotu s Pánem života ... jakou jsem nepocítil nikdy předtím ani potom... NEVYSTŘELIL JSEM.

Viděl jsem za dobu, kdy jsem byl na vojně... pomáhal jsem v lazaretě... několik strašlivých umírání... viděl jsem těla, která byla tak rozbitá, že jsem nechápal, jak se v nich může ještě držet život... viděl jsem tolik průstřelů a mohl jsem pozorovat tolik ran, jaké způsobily našim vojákům bajonet... Uměl bych si představit, že nyní se i já stanu jedním z těch, co v nejlepším případě budou ležet v nemocničním sále... ale pravděpodobně se na něj ani nedostanou... naloží je na fúru a někam odvezou do nějaké jámy... tady se nepohrřbívalo s poctami a salvami... mrtvých bylo na italské frontě tolik... Zavřel jsem oči. Nechtěl jsem vidět toho, kdo do mě vrazí bajonet. A pak – Pak jsem zaslechl hlasy. Mateřštinu. Nechápal jsem, že na mě ... útočí naši – „Kuciiiii, neblázněte, tady jsme my,“ zařval jsem a volal to znovu a znovu.

Běžící vojáci mě zaslechlí ... v tiché vánoční noci zcela jasně ... zaváhali ... asi je napadlo, jestli to není lest ... Ale zastavili se. Zavolal jsem číslo svého regimentu a svoje jméno a svou hodnost. Vojáci stáli na zasněženém svahu, mlčeli.

Po válce jsem se vydal do vojenských archivů, abych zjistil, jak bylo možné, že nějaký velitel vydal nesmyslný příkaz, aby naši vojáci zaútočili na naše vojáky. Žádný doklad jsem o tom nenašel. Nebylo divu. Hodně materiálů se skartovalo a myslím, že ti, kdo byli odpovědní za tento absurdní rozkaz, se sami postarali, aby doklady o něm zmizely.“

Když uvažuji o dědečkově vyprávění nyní po letech, nepřipadá mi absurdní, jako mi připadalo, když jsem mu naslouchal v dětství. Ono to, že jedna jednotka armády zaútočí při boji na jednotku stejné armády, není, ... jak dobře vědí vojenští historici... zase nic neobyčejného. Říkává se tomu „friendly fire“, je to takzvaný, ironicky nazývaný „přátelský útok“. V době, kdy nebyla spojovací technika ještě rozvinutá, to nebylo nic neobvyklého... v dějinách války se o tom najde zmínka ... i ve Švejkovi se o něčem podobném lze dočíst. Ale i v době, kdy byla dorozumivací schopnost vojenských korpusů na skvělé úrovni, docházelo

*k přehmatům... Co teprve v těch časech, ve kterých se dorozumívalo přes dráty natažené frontovým územím ... a zprávy byly kolikrát zkomoleny, že se nedalo porozumět větám, pochopit slova...
Nechám dědečkovy vzpomínky znít dál...*

„Když jsme se dozvěděli, že bychom pobili sami sebe – někteří se rozběsnili. Jiní se dali do smíchu. Uvařili jsme čaj ve velkém kotli a proseděli jsme tu štědrovečerní noc v neznámé italské krajině... zpívali jsme, modlili se... Skrývali jsme se v zákopech, co kdyby nepřítel zaútočil už v tuto noc... Kdyby, jak se našim vojenským žargonem říkalo, přecejenom „Ježiška probudil“.

Hovořili jsme a modlili se... Tuto noc jsme přežili... Ale co zítra ráno... V zákopech nejsou ateisté.

„Rudo“... Běží ke mně mladík.

Nejdřív ho v tom šeru a v plnovousu, jaký si na vojně dopřál, nepoznávám... pak jsem ho poznal... syn starosty z jedné jihomoravské vesnice, kam jsem párkrát přijel k příbuzným na prázdniny. Můj vzdálený bratranec. Mrazilo mě. Kdybych vystřelil – Byl bych zabíjel nejenom krajan. Byl bych zabil i kamaráda, byl bych zastřelil jediného syna našeho dobrého známého... Rudu starostovic...

Svítilo... Po opraveném telegrafním vedení přišla zpráva, že se jednotka, která „nedobyla naši pozici“, má přemístit zpět na „své výchozí stanoviště“. Žádná omluva, žádné vysvětlení. Vojáka potrestají, když nemá vyčištěný knoflík uniformy, ... generála nepotrestají, když nechá nesmyslně padnout celou svou jednotku.

Pak jsem bojoval dál ... další léta, ... dostal jsem se do zajetí - “

Ještě dlouho vyprávěl dědeček o svých vojenských anabázích, o své cestě kolem Japonska a Čínským mořem, o cestě legii. O těch věcech se dá dočíst, lze je nalézt v tolika knihách, svědectvích.

Ale mě zaujal hlavně tenhle bod...

štědrovečerní chvíle. Symbol? Jistě, VELKÝ SYMBOL. Člověk se nemá ptát, ... říkává se... komu zvoní hrana, zvoní jemu. Člověk se nemá ptát, na koho střílí, ... vždycky střílí na nějaké JÁ. Kdyby dědeček nezaslechl mateřštinu, rozstřílel by oddíl svého národa..., oddíl své vlastní armády... Co by se mu asi stalo? Na tomto světě asi nic. Utulalo by se to. Ale co na onom světě?

Na onom světě nelze nic UTULAT.

Konečně – co kdyby dědeček v onu štědrovečerní noc začal střílet na cizí jednotku, ... kdyby na jeho kótu byly vyslány jednotky cizí armády, aby dědečka doopravdy zabily – změnilo by se příliš?

Tekly by slzy jiným matkám po padlých synech. Ale slzy matkám by tekly...

Opět by dědeček střílel do lidí, kteří by cítili bolest, ... umírali, ... leželi zoufalí na zmrzlé italské hlině... Mluvíli by jinou řečí. Ale srdce všech lidí mají stejnou mateřštinu. Bolest všech lidí má stejnou mateřštinu.

Byla zase štědrovečerní noc.

Naše rodina seděla kolem stolu a děti se smály a v dálce žilo tolik rodin, které žily... díky tomu že dědeček jednou nevystřelil...

Kolik strun života by se přetrhlo, kdyby byl střílel. Kolik míst u štědrovečerního stolu by bylo prázdných. Kolik dětí by se nesmálo u vánočních stromků – nenarodily by se.

Na zdi pokoje, ve kterém máme vánoční strom, je zavěšená podobizna našeho dědečka, kolorovaná vánoční fotografie...

Dívám se na ni. Dědeček se díval kdesi v Itálii přímo do objektivu fotografa... a tak nyní jeho pohled vypadá, jako by se dědeček díval do očí tomu, kdo pozoruje fotografii. Dívám se mi do očí – dívám se mu do očí. Dědeček se trochu usmívá.

Trochu, jak se mi zdá, ironicky.

Jako by jeho pohled říkal: „Ať vystřelíš na kohokoliv, vždycky jsi vystřelil na nějaké JÁ... Ať ublížíš komukoliv, vždycky jsi ublížil nějakému JÁ...

Ať kvůli tobě cítí v tuto chvíli úzkost, smutek, samotu, kdokoliv, ... vždy kvůli tobě je zraněný nějaký...

JÁ.

Povídka je převzata z knihy Eduarda Martina Je tu přece Ježišek, kterou vydalo v r. 2012 Karmelitánské nakladatelství.

Česká mše vánoční

Chrámový prostor vdechtl život světla se rozzářila v pontifikální slávě lidé přicházeli se srdcem na dlani varhaník usedl na kůru sbor zpěváků čekal, než sváteční ticho protne první tón Hej mistře...

A všem posluchačům nadpozemská krása Rybova poselství zastaví na okamžik dech mysl obrátí v nitro, do ztišení než se rozlétně po zasněžené krajině do všech koutů světa Nikdo z posluchačů v té chvíli nepomyslí na tíhu člověka kráčejiho lesem s břitvou v kapse

Marta Urbanová

Netradiční zamyšlení nad chanukou

aneb Odvrácená strana židovského svátku

Když církevní otec Augustin nabádal v 2. polovině 4. století Římany, aby místo bujarého slavení, hostin a tančení kolem ohňů v tichosti vzpomínali na narození „toho, kdo slunce stvořil“, nepochybně tak činil v souladu s úsilím tehdejší církve potlačit/přeznačit staré pohanské slavnosti vážící se ke slunovratu a svátku nepřemožitelného Slunce. Není tajemstvím, že Římané se oblíbených oslav nechtěli vzdát, a tak se církev místo potlačování stávajících zvyků posléze soustředila na to, dát jim křesťanský ráz. Je zajímavé sledovat, s jak notnou dávkou takového přehodnocování se setkáváme v případě židovské chanuky. Tento svátek připadá na přibližně stejné období jako Vánoce, jejichž řadu zvyků včetně obdarování, bohatých dekorací či posílání přání, přejal. Je rovněž ironií, že svátek s kořeny v revoltě proti helenistické asimilaci se stal jedním z nejsekulárnějších svátků židovského kalendáře.

Jak jsme informovali v minulém čísle, letos svátek začal 2. prosince, kdy byla na osmiramenném svícnu zapálena první svíce – dle židovské tradice – na památku znovuvysvěcení jeruzalémského chrámu a vítězství v partyzánském boji statečných Makabejců nad syrskou okupační mocí ztělesněnou helenistickým panovníkem Antiochem IV. Epifanem (164 př. Kr.).

Tyto historické události popisují apokryfní knihy Makabejské.

Líčí, jak poté, co Syřané brání v dodržování micvot Tóry včetně obřizky a zákazu požívání vepřového masa, a nutí lid klanět se modlám (dokonce v chrámu instalují sochu Dia), povstanou Židé pod vedením kněze a jeho synů a zvítězí nad mnohonásobnou přesilou. Kromě oslavy národní statečnosti a důrazu na mučednictví coby advekátního vyústění oddané víry, nacházíme v knihách nicméně i jistou dávku triumfalismu a poněkud militantních prvků. Nevím, jak vy, ale osobně se při četbě zmíněných knih neubráním jistému silně ambivalentnímu pocitu z toho, jak

jsou zde události líčeny. Neubráním se tomu vidět válku jako věc zlou a přestože, tak jako například v případě husitských válek, musím uznat jejich oprávněnost a důvody stejně jako nesporné vynikající vojenské schopnosti Žižkovy i dalších vůdců, vždy zde zůstává pocit smutku a hořkosti. Vědomí, kolik lidských životů bylo zničeno. Protože přesně tak, jak to líčí jedna z povídek tohoto čísla, pojem vítěz a vítězství je značně ošidný; vítězství je vždycky na úkor někoho. Ten druhý, kterého jsi připravil o život, má stejně jako ty své rodiče, bratry, milého či milou, své přátele... A rovněž takový vítěz je většinou vítězem stejně jen dočasným, válečné triumfy jsou velmi relativní...

Navíc, a o tom se v židovských pramenech mluví vlastně docela málo, nešlo jen o boj za národní a náboženskou svobodu ve smyslu jednomyslného povstání proti nenáviděným Římanům. Texty dobře prozrazují, že šlo též o občanskou válku mezi těmi, kdo přijali tehdy „moderní“ kulturu helenismu (s jeho vysokým hodnocením schopností lidského rozumu a důrazem na individuální lidskou bytost, novými přístupy k umění, vědě apod.) a těmi, kdo tuto „první globalizaci v dějinách“ odmítali. Trvali na dodržování daných ustanovení a náboženství pro ně rozhodně nebylo individuální záležitostí. Politicky zcela nekoretně řečeno, šlo o vítězství fundamentalismu nad moderním uvažováním, tradice nad asimilací... Bohužel ti, kdo se tak náruživě pustili do boje proti „reformistům“, se o několik desetiletí později sami zpronevali původní myšlence čistoty víry a sami se stali brutálními,

zkorumpovatelnými zrádci ideálů svých předků, což nakonec vedlo až k tragickému vyvrcholení ve zničení jeruzalémského chrámu v r. 70 po Kr.

Snad i proto se židovští učenci pokoušeli již od nejstarších dob odvrátit pozornost od veršů knihy Makabejských k zázraku vylíčenému v Talmudu, dle něhož v obnoveném jeruzalémském chrámu vydrželo hořet nepatrné množství oleje celých osm dní –

tak dlouho, aby mohl být vyroben nový, rituálně nezávadný olej. Stejnou dobu slavil král Šalomoun vysvěcení prvního chrámu a stejnou dobu je nyní slaven tento svátek, jehož samotný název chanuka odkazuje ke znovuzasvěcení.

V současných interpretacích tedy společně s oslavou triumfu či opětovného zasvěcení chrámu a jeho oltáře (oběti dle předpisů Tóry tu byly opět zahájeny) silně zaznívá připomínka zázraku hořícího oleje. A tak díky symbolu plamene, světla, které je stěžejní metaforou

Makabejci pomohli uchovat židovskou víru. Nicméně lekce Chanuky je i o tom, že svět není černobílý, historie taktéž ne, politika je složitá věc a boj o záchranu národa s sebou nese nesnadná, tragická a kontroverzní řešení.

všech náboženských systémů, je jeden z nejtemnějších projevů lidského konání, válečnictví, transformováno ve svátek světla; stal se především oslavou světla, kterého den po dni přibývá... Světla s univerzálním, všelidským významem. Slovy Janova evangelia: to světlo svítí ve tmě, ale tma je nepohltila.

Dějiny, jak známo, prozrazují více o době, kdy byly sepsány, než o době, kterou popisují. A tak se příběh chanuky mění dle našeho výběru. Díky světlu vidíme, vnímáme, světlo je symbolem naděje. Tou jsou pro Židy zázraky chanuky, pro nás křesťany tkví v narození Ježíše. Každá lidská bytost potřebuje naději. V každé době. I nyní, kdy kolem sebe spatřujeme tak nepochopitelné projevy netolerance a snahu přetvořit druhého ke svému obrazu – tak, jak se o to kdysi pokusil syrský panovník a po něm paradoxně vítězná hasmonejská dynastie...

A na konec ještě jeden drobný zajímavý dodatek: Dalším důvodem, proč rabíni dali přednost duchovnějšímu výkladu, byla patrně skutečnost, že v tehdejší diaspoře (mimořadně slovo řeckého původu stejně jako synagoga) bylo z hlediska bezpečnosti vhodnější nezdůrazňovat osvobozovací ambice národa a ani je v národě nepodporovat; podobně, jak to zachytila v souvislosti s Ježíšem i jistá vrstva evangelijní tradice odhalující očekávání Mesiáše coby politického vůdce. Podobně bylo rovněž v době rodičů se křesťanství v Římské říši vhodnější potlačit v písemném zachycení evangelistů roli Římanů při Ježíšově procesu a nebrzdit šíření nového náboženství přinášejícího spásu všem... **KB**

Neobvyklý nález lampy z doby Makabejských

Jerusalem Post přinesl informaci z doby těsně před svátkem Chanuka. Během procházky našly matka a její sedmiletá dcera z údolí Beit Še'an nepoškozenou keramickou lampu z helenistického období, tedy asi 2200 let starou. Obyvatelka kibucu Bejt Alfa, sedmiletá Hadas, si všimla keramické nádoby vedle malé jeskyňky. Hadas ukázala nádobu své matce Ayelet Goldberg Keidar, která je shodou okolností studentkou archeologie na Haifské univerzitě. Proto také Ayelet poznala, že se jedná o neobyčejný nález. Hned ji napadlo, že možná narazily na skrýš zlodějů památek a proto se spojila s jednotkou pro prevenci krádeží památek izraelské správy památek. Archeolog Distelfeld, který k nálezu přišel, vyhodnotil situaci jako zcela náhodný nález, k němuž došlo díky tomu, že na místě si dikobraz vyhrabal noru a při tom ušetřil práci archeologům. Mezi archeology je známo, že dikobrazi si pro své nory hledají dříve obydlená místa, protože půda je tam stále ještě kypřejší. Lampa byla předána nálezkyňmi Izraelské památkové péči; Dr. Einat Ambar-Armon, odbornice na keramické lampy, určila, že lampa pochází z hasmonejského období a je vyrobena technikou, která tehdy byla zcela nová. Lampy byly vyrobeny ze dvou částí ve formě a následně spojeny, což umožnilo zvýšení výroby.

(Zdroj: www.erez.cz, publikováno 20. 12. 2017)

U Betléma

Narodil jsem se v městě betlemářů a doba adventu proměnila mé rodiště vždy k nepoznání, i v té poslední uličce se večer rozzářil za okny třebíčský betlém, a mně stačí, abych zavřel oči a jdu zas po Jejkově, od Homolkova mlýna kolem Svobodova hostince, sníh mi křupe pod nohama a u Rybků ho už zametají březovými košťaty, bílá nadílka, navršená kolem silnice, mi sahá po bradu, ale já mám oči navrch hlavy, v každém stavení mají vystavený betlém, papírové figurky pastýřů stojí ve vysokém mechu a blíží se k jeskyňce, v níž odpočívá děťátko, Maria ho kolíbá a Josef se k ní sklání, svaté rodince se tři králové klaní a v kopcích se pasou ovečky, nad nimi se tyčí skály a v nich větrné mlýny, hrady a minarety, a anděl, ten nechyběl nikdy, vznášel se nad jeskyní se stuhou v ruce a na ní byl nápis - Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Představte si dlouhou řadu zasněžených baráček, tonoucích ve tmě, a v malých oknech, dům od domu, po obou stranách Jejkova, od mlýna až k bráně, blikající světélka betlémských jeskyní; to nejmenší a mně nejmilejší okno měli vedle Vetiškovy cukrárny, u něj jsem se pokaždé zastavil a hleděl na tu krásu, dokud mně mráz ne-

zalízal za nehty, až se mě jednou zeptala paní Strnišťová, co bydlela u orlovny, jak se mi líbí Ježíšek v jesličkách, a já hlavou kýv', avšak oči z figurek jsem nespustil, a pak jsem se přiznal, že jednou, až budu velký, pojedou do opravdického Betléma.

Od té doby doznal Jejkov velkých změn. Kovárna, orlovna i hospoda u Svobodů dávno zmizely ze světa, betlémy mají většinou jen v muzeu na zámku, všechno je pryč, avšak slova paní Strnišťové mi zazněla v paměti znovu po třiceti letech, to jsem stál v judském Betlémě na náměstí a zklamaně si prohlížel místa, která se ničím nepodobají mým betlémům - Bůh se vždy objeví tam, kde bychom ho čekali nejméně, nehledej Krista v Betlémě, ani ve chlívě na seně, nenajdeš ho ani se svítilnou v ruce, pokud nepohlédneš do svého srdce. - A já na tom náměstí plném hlučných Arabů dal sousedce za pravdu, neboť můj Ježíšek se dál rodí o Vánocích uprostřed vonícího mechu ze smrkových lesů Vysočiny, za malým okénkem mého dětského srdce, přátelé třebíčských betlémů, žijící nadějí milostiplného obdarování.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Růže z Jericha

Na začátku prosince tohoto roku jsem uvažoval, že bych si mohl pořídit růži z Jericha, a tak jsem učinil. Chtěl jsem na vlastní oči vyzkoušet její často pozorované a publikované zázračné chování, co se týče pohlcování vláhy.

Na menší talíř jsem napustil trochu vody, dále na něj položil růži z Jericha, která byla zpočátku smrsknutá, ale pak se rozvinula do nádherného majestátního barokního tvaru, který připomíná královskou korunu (nebo jak se někdy uvádí, Kristovu korunu, věnec, ostrůvek života či hvězdu). Přitom tahle zázračná rostlina žije skromný a „chudobný“ život v pouštních oblastech afrického kontinentu, cestuje a koulí se hnána větrem dalekou krajinou, v případě štěstí na vláhu mělce zakoření a rozvine se do zelené růžice.

Vyfotil jsem zátiší, dále pak její detaily, které připomínají již zmíněnou barokní kompozici slavného umění. Rostlina na mě zapůsobila svátečně, až téměř posvátně. Budu-li mít štěstí, tak ji i rozmnožím, jsem zvědav, jak se v budoucnu vyvine.

Václav Kovalčík, Zlín

Zázračná rostlina zdobila vánoční stůl našich babiček, které ji přezdívaly Ruce Panny Marie nebo také rostlina vzkříšení. V některých zemích stále neodmyslitelně patří k vánočnímu období. Foto Václav Kovalčík.

Tichá noc i letos o Vánocích

24. prosince 1818 lidé o Půlnoční poprvé uslyšeli jednu z nejkrásnějších vánočních koled „Tichou noc“. Při této příležitosti pro vás vydává Královéhradecká diecéze Koledník nejnámějších vánočních písní. Soubor 25 koled s kytarovými značkami, vánoční bohoslužbou slova, s biblickými texty, vánočními přimlouvami a modlitbami. Přejeme vám pokoj v srdci a požehnané Vánoce. JP

Bohoslužba na Boží Hod v Českém rozhlase

Na první vánoční svátek 25. prosince vysílá od 9 hodin ČRo 3 - Vltava přenos bohoslužby ze sboru naší církve v Českých Budějovicích (Palackého nám. 1154). Liturgii bude sloužit místní farář Lubomír Chmelíček společně s br. biskupem Filipem Štojdlem, který bude kázat. Varhanní doprovod L. Tříška, klavír J. Chlebníček, zpěv I. Lenzová a P. Schacherlová. LCH

Filmový klub na Vinohradech

Ve čtvrtek 10. ledna v 19 h se uskuteční v pražském vinohradském sboru (Dykova 1) projekce dokumentu Nejenom na nohou, ale i na zadních. Film je sondou do teologie a života významného evangelického teologa Milana Balabána, signatáře Charty 77, politického vězně a propagátora hebrejského způsobu myšlení. Vystoupí i režisérka filmu V. Ježková a s krátkým úvodem k filmu pak M. Čihák. red

Modlitby za životní prostředí

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s Mezinárodním ekumenickým společenstvím (IEF) se připojuje k lednovým modlitbám a připravuje Podvečer modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu s kázáním T. Boňka, kněze Obce křesťanů. Setkání se uskuteční v úterý 15. ledna 2019 od 18 hodin (předpokládaný konec do 19 hodin) v přízemí kláštera Emauzy, Praha 2, Vyšehradská 49. JNe

Hudební inspirace pro vznik mladé Církve československé

Dne 8. 1.2019 v 19 hodin, Prvomájová 909/7, Praha 16. Hudebník Blahoslav Rataj seznámí s hudebními vlivy na mladou prvorepublikovou církev a zváží i dopad, jaký ona sama měla a má na hudební vnímání svého okolí. red

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

středa 26. 12. 2018, 19,00

CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA

Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, Ch. GOUNOD

čtvrtek 27.12. 2018, 19,00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

pátek 28. 12. 2018, 19,00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 29. 12. 2018, 19,00

CANCIONETA PRAGA & piano

Lukáš Jindřich - dirigent
F. SCHUBERT, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, SVĚTOVÉ KOLEDY

neděle 30.12. 2018, 19,00

PRAGUE STRING ORCHESTRA

Adéla Vondráčková - housle
Vratislav Vlna - hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

Změna programu vyhrazena.

Pozvání na leden do Židovského muzea

EYPTĀN SINUHET A BIBLIČTÍ PATRIARCHOVÉ

Příběh o Sinuhetovi je jedním z literárních klenotů starého Egypta. Přestože byl již mnohokrát přeložen i zapracován do slavného románu Miky Waltariho (1908-1979), stále budí zájem badatelů a laiků. Doc. Jiří Janák z Českého egyptologického ústavu FF UK se ve své přednášce bude zamýšlet nad významem Sinuhetova vyprávění v rámci staroegyptského náboženství i královské ideologie a bude jej porovnávat s postavami biblických praotců a jejich příběhy. Co přimělo Sinuheta opustit milovanou vlast, jaká dobrodružství prožíval na Předním východě a co měl společného s Josefem, Davidem nebo Jóbem? Přednáška je součástí připomenutí 100 let od založení Českého egyptologického ústavu na FF UK. 16. 1. 2019 v 18 hodin.

MÉDIA, LŽI A PŘÍLIŠ RYCHLÝ MOZEK

Přechod od tzv. tradičních tištěných médií k novým médiím, jako je především internet, otevírá stále častěji diskuzi o šíření dezinformací. Jak se bránit falešným zprávám či mediálními útoky? O problematice dnešních médií v kontextu nenávistných zpráv i projevů antisemitismu pohovoří Petr Nutil, nezávislý žurnalista a autor knihy Média, lži a příliš rychlý mozek - průvodce post-pravdivým světem. 17. 1. 2019 v 18 hodin. Vstup volný.

Obě přednášky se konají v auditoriu Oddělení pro vzdělávání a kulturu, Maiselova 15, Praha 1, 3. patro. Vstup volný. redakce

Veškeré ilustrace (kromě fotografií, kde je zdroj uveden a rubriky Ze života církve): pixabay.com

Týdeník Církve československé husitské. Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Jan Zítka, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.

Tel. redakce: 220 398 107; e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ V ČR
ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ V ČERNOŠICÍCH

NOVOROČNÍ
EKUMENICKÁ SLAVNOST
NA TÉMA NADĚJE

2018
2019

1. LEDNA 2019 V 18.00 HODIN
SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ V ČERNOŠICÍCH
HRADECKÁ 2192

SLAVNOSTI SE ZÚČASTNÍ PŘEDSTAVITELÉ CÍRKVÍ,
KÁZAT BUDE PŘEDSEDA RADY CÍRKVE BRATRSKÉ DAVID NOVÁK.

Z DŮVODŮ PŘÍMÉHO TELEVIZNÍHO PŘENOSU ČT PROSÍME, PŘIJĚTE DO 17.45 HODIN.

